

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Sfk/36/2021
Identifikačné číslo spisu: 7018200661
Dátum vydania rozhodnutia: 24. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7018200661.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu: U. S. Steel Košice s.r.o., so sídlom Vstupný areál U. S. Steel Košice, Košice, IČO: 39 199 222, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I, oddiel Sro, vložka č. 11711/V, právne zastúpený: DLA PIPER WEISS-TESSBACH Rechtsanwälte GmbH, organizačná zložka, so sídlom Suché mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 31 782 574, na základe splnomocnenia pre advokátsku kanceláriu: JUDr. Dr. Michaela Stessl, advokátka, s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 09, IČO: 36 857 076; proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 180443/2018 zo dňa 28. marca 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/80/2018-111 zo dňa 27. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/80/2018-124 zo dňa 26. júla 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/80/2018-111 zo dňa 27. mája 2021 sa z r u š u j e a v e c sa v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/80/2018-111 zo dňa 27. mája 2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj ako „žalovaný“ alebo „sťažovateľ“) č. 180443/2018 zo dňa 28.03.2018 (ďalej aj ako „druhostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“), ako aj rozhodnutie mesta Košice (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“) č. MK/B/207/126952/MK/B/2017/00258209/09 zo dňa 27.12.2017 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil mestu Košice na ďalšie konanie a

rozhodnutie. Zároveň návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 25.05.2021 zamietol a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Predmetom správneho súdneho prieskumu v rámci konania pred krajským súdom boli pritom rozhodnutia, ktorými orgány verejnej správy právoplatne rozhodli, že rozdiel žalobcu na dani z nehnuteľnosti za rok 2014 je v sume 0,00 Eur. Pôvodným rozhodnutím vo veci bol žalovaný zaviazaný k úhrade dane z nehnuteľnosti v sume 11.895,32 eura (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.05.2014). Pod vplyvom súdnych sporov, ktorých predmetom bolo primárne to, či nehnuteľností tvoriace predmet dane žalovaného (daň z nehnuteľnosti, rok 2014) sa nachádzajú v katastrálnom území obce R. alebo mesta F., podal žalobca dodatočné daňové priznanie, v dôsledku ktorého bola realizovaná daňová kontrola jeho súvisiacich daňových povinností za roky 2013, 2014, 2015 a 2016. Výsledkom tejto daňovej kontroly bolo rozhodnutie, ktorým bolo určené, že daňová povinnosť žalobcu (daň z nehnuteľnosti, rok 2014) bola určená správne, a preto bol ustálený rozdiel dane v sume 0,00 Eur. Predmetné prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného.

3. Krajský súd tak prvostupňové rozhodnutie, ako aj druhostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil mestu Košice na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie primárne odôvodnil tým, že vzhľadom na skutočnosť, že súvisiace súdne konania o priebehu hraníc katastrálnych území obce R. a mesta F. v čase rozhodovania orgánov verejnej správy neboli právoplatne skončené, správnu žalobou vydané rozhodnutia boli vydané „predčasne“. Krajský súd mal za to, že žalovaný mal vzhľadom na prebiehajúce súdne konania konanie prerušiť, a to už len z dôvodu, že v čase rozhodovania mal vedomosť o zložitosti posudzovania predbežnej otázky, na ktorú sú rôzne právne názory.

4. Správny súd ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je ani dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené v časti odvolacej námietky žalobcu týkajúcej sa neprerušenia konania správcom dane (mestom Košice) a „preto súd námietku žalobcu týkajúcu sa neprerušenia konania vyhodnotil ako dôvodnú.“

5. Námietku žalobcu týkajúcu sa rizika dvojitého zdanenia vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú, a to vzhľadom na zánik práva príslušného orgánu verejnej správy vyrubiť daň ku dňu 31.12.2019.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

6. Proti rozsudku krajského súdu podal včas kasačnú sťažnosť žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“). Formálne ju odôvodnil ustanovením § 440 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“), t.j. nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom a tým, že krajský súd sa vo veci odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V tomto kontexte poukázal sťažovateľ najmä na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) - sp. zn. 1Sžfk/31/2018 a sp. zn. 10Sžfk/32/2018.

7. Z materiálneho hľadiska z kasačnej sťažnosti vyplývajú aj iné kasačné dôvody, ktoré je vo svojej podstate možné subsumovať pod § 440 ods. 1 písm. f) SSP („nesprávnym procesným postupom [krajský súd] znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“), keď napr. v bode 2. kasačnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že krajský súd nereagoval na jeho podstatnú argumentáciu k tzv. predbežnej otázke v konaní, ktorú uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 14.01.2019 k podanej správnej žaloby žalobcu. Osobitne sťažovateľ uviedol, že k dátumu rozhodujúcemu pre vyrubenie dane, t. j. k 01.01.2014 neexistovalo žiadne právoplatné rozhodnutie o tom, že „sporné územie je súčasťou Obce Sokolany) a taktiež k existujúcemu zápisu v katastri nehnuteľností k 01.01.2014 (sporné územie bolo súčasťou k. ú. B., t.j. súčasťou Mesta Košice) a ku skutočnosti, že až dňa 10.08.2016 (t.j. k zmene došlo až dodatočne - v priebehu roku 2016) na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžr/32/2016, zo dňa 08.06.2016 [.....] bola zmenená hranica medzi katastrálnymi územiami R. a B. v

prospech Obce Sokol'any.“ Má za to, že neuvedením týchto rozhodujúcich skutočností (pozn.: do textu napadnutého rozsudku krajského súdu) došlo k nesprávnej interpretácii právneho názoru sťažovateľa vo vzťahu k záveru, ktorý sťažovateľ uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 14.01.2019 k správnej žalobe.

8. Podľa názoru sťažovateľa (bod 1. kasačnej sťažnosti) pochybil krajský súd aj v tom, keď v rámci popisu administratívneho konania (v texte napadnutého rozsudku) vôbec neprihliadal na skutočnosť, že daň z nehnuteľnosti za rok 2014 bola žalobcovi vyrubená na základe jeho vlastného daňového priznania k dani z nehnuteľnosti na rok 2012, ktoré tento podal na základe relevantných údajov v katastri nehnuteľností. Keďže medzičasom žiadnu zmenu žalobca v údajoch relevantných pre výpočet dane z nehnuteľnosti neuviedol, jeho daň z nehnuteľnosti na rok 2014 bola vyrubená práve v súlade s údajmi, ktoré deklaroval sám žalobca v roku 2012.

9. Okrem vytykania iných formálnych nedostatkov v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 3. kasačnej sťažnosti), sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd v rámci rozhodovania vo veci neprihliadal na argumentáciu sťažovateľa prezentovanú v jeho vyjadrení k záverečnému návrhu žalobcu odkazom na rozsudky Krajského súdu v Košiciach (sp. zn. 6S/67/2018 a sp. zn. 6S/82/2018), z ktorých vyplýva možnosť žalovaného prerušiť predmetné konania, ale nie jeho povinnosť tak postupovať. Paradoxne, na tieto rozhodnutia mal krajský súd odkázať aj v napadnutom rozsudku, napriek tomu však na tento relevantný právny názor v nich vyjadrený neprihliadal.

10. Ďalšia skutočnosť, na ktorú krajský súd vo veci neprihliadal (a fakticky ju ani neuviedol v texte napadnutého rozsudku) je prípis oddelenia miestnych daní sťažovateľa (č. 1666525/2016 zo dňa 03.11.2016) zaslaný mestu Košice na základe jeho žiadosti o usmernenie (k tomu pozri aj bod 4. kasačnej sťažnosti). V tomto prípise sťažovateľ (ako autor príslušného zákona) uviedol, že rozhodujúci pre vyrubenie dane z nehnuteľnosti je stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, a to podľa údajov v katastri nehnuteľností.

11. V súhrne k bodom 1. až 4. kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že ide o „významné skutočnosti, majúce rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci“. Správne mu súdu vytyka, že tento ich „v sťažnosťou napadnutom rozsudku neuviedol, a ani sa s nimi nevysporiadal, čím bola spochybnená kvalifikovanosť sťažnosťou napadnutého rozsudku.“ Následne, v poslednom odseku čl. III. kasačnej sťažnosti sťažovateľ sumarizuje (a to odkazom na celú argumentáciu uvedenú v sťažnosti), že rozsudok krajského súdu, resp. jeho odôvodnenie nespĺňa parametre spravodlivého súdneho konania, a to najmä v kontexte zrozumiteľnosti odôvodnenia.

12. I v bode 5. kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že jeho zástupkyňa na pojednávaní vo veci síce reprodukovala skutočnosti obsiahnuté vo vyjadrení sťažovateľa zo dňa 25.05.2021, avšak žiadala tiež, aby správny súd rozhodol v súlade s právnym názorom prezentovaným v rozsudkoch najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžfk/32/2018 a sp. zn. 10Sžfk/32/2018, na ktoré rozhodnutia poukazoval žalobca a v konečnom dôsledku aj krajský súd. Zástupkyňa mala tiež uviesť, že najvyšší súd zatiaľ rozhodol len vo veci za zdaňovacie obdobie roku 2011, kde však skutkový stav bol odlišný (sporné nehnuteľnosti boli k 01.01.2011 evidované v kat. úz. R.), pričom v iných zdaňovacích obdobiach (vrátane súdnej veci) boli predmetné nehnuteľnosti evidované v kat. úz. B. ako súčasť územia mesta F..

13. V súvislosti s uvedeným sťažovateľ odkázal na ustanovenie § 5 ods. 9 SSP, ktoré upravuje - okrem iných - princíp rovnosti účastníkov konania, ako aj na § 139 ods. 2 SSP o minimálnych náležitostiach odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré - podľa názoru sťažovateľa - napadnutý rozsudok nespĺňa. Osobitne namietal, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa (uvedené na strane 3. vyjadrenia zo dňa 25.05.2021 k záverečnému návrhu žalobcu), že „konanie nebolo potrebné prerušiť, keďže stav k 01.01.2014 bol známy - zápis v katastri nehnuteľností svedčal v prospech Mesta Košice, ani že prípadná dodatočná zmena tento stav už nemôže zvrátiť, keďže rozsudok v katastrálnej veci bude mať účinky do budúcnosti (ex nunc).“.

14. Odkazom na ustanovenie § 139 ods. 3 SSP, sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že tento v texte napádaného rozsudku neodôvodnil, prečo sa odklonil od vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu, resp. rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, pričom na predmetnú judikatúru sám poukázal. Pri rozhodovaní vo veci teda krajský súd nerešpektoval stav evidovaný (zapísaný) v katastri nehnuteľností k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, ktorý podľa názoru sťažovateľa „súdy oboch stupňov považujú za základ právnej istoty daňových subjektov, t.j. v predmetnom prípade stav k 01.01.2014, evidovaný v katastri nehnuteľností v prospech Mesta Košice.“.

15. V bodoch 6. až 11. kasačnej sťažnosti sťažovateľ rozsiahlym spôsobom argumentuje v prospech svojich právnych názorov a v neprospech správnych právnych názorov krajského súdu vyslovených v napadnutom rozsudku, a to tak v rovine hmotnoprávnej (primárne k otázke relevantného dátumu pre určenie správcu dane - 1. január príslušného roka),

ako aj v procesnoprávnej (nepretrúšenie konania). Najmä

- poukázal na historický vývoj súdnych sporov týkajúcich sa katastrálnych území obce Sokolany a mesta Košice (Železiarne), keď uviedol, že ostatným rozhodnutím vo veci je rozsudok najvyššieho súdu - sp. zn. 4Sžr/3/2019 zo dňa 04.11.2020, ktoré bolo vydané v prospech obce Sokolany. Konanie o tomto rozsudku prijal Ústavný súd Slovenskej republiky na ďalšie konanie (sp. zn. II. ÚS 342/2021) a odložil tiež vykonateľnosť uvedeného rozsudku najvyššieho súdu.

- poukázal na to, že rozhodnutím č. 100063/2020 zo dňa 20.02.2020 posúdil rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi vyrubená mestom Košice daň z nehnuteľnosti na rok 2017 v sume 2.803,88 eura - ako nulitné. Predmetné rozhodnutie vydalo mesto Košice, avšak v rozhodnom čase (k 01.01.2011) patrili sporné nehnuteľnosti do katastrálneho územia obce Sokolany. Neskôr, v priebehu mesiaca apríl až júl 2011 boli hranice katastrálneho územia obnovené v prospech mesta Košice).

- rozporuje právny názor krajského súdu, prečo práve v prípade dane z nehnuteľnosti by mal existovať odklon od všeobecného pravidla, podľa ktorého všetky správne konania (stavebné konanie, matrika...) sa vo veciach miestnej príslušnosti počas celého obdobia riadia v tom čase existujúcim stavom - podľa zápisu sporného územia v katastri nehnuteľností.

Má za to, že ak by mal byť vykonateľný právny názor krajského súdu, že daňové konanie malo byť prerušené, išlo by o generálne prerušenie konaní, a to až do ukončenia katastrálneho sporu, t.j. daň z nehnuteľnosti by nemal vyberať ani jeden zo správcov dane. Zároveň uviedol, že je otáznе, dokedy by takéto generálne prerušenie konaní malo trvať. Poukázal v tomto kontexte na to, že výnos dane z nehnuteľnosti tvorí podstatnú časť príjmov obcí potrebných na realizáciu samosprávnych funkcií, ako aj preneseného výkonu štátnej správy.

- sťažovateľ ďalej poukazoval na rozsudky Krajského súdu v Košiciach

(sp. zn. 6S/67/2018 a sp. zn. 6S/82/2018), ako aj na rozhodnutia najvyššieho súdu -

sp. zn. 1Sžfk/31/2018 a sp. zn. 10Sžfk/32/2018. Predmetné rozhodnutia sa týkali rokov 2013 a 2016. Sťažovateľ uviedol, že v rámci týchto vecí sa krajský súd odklonil od jednoznačných dôkazov, podľa ktorých k 01.01.2013 a k 01.01.2016 sporné nehnuteľnosti spadali do katastrálneho územia mesta Košice. V tomto kontexte sťažovateľ poukázal na rozsudok krajského súdu sp. zn. 8S/17/2017, ktorým bola zamietnutá žaloba daňového subjektu podaná voči rozhodnutiu mesta Košice (v obdobnej veci).

- podľa názoru sťažovateľa, krajský súd vo veciach sp. zn. 6S/67/2018

a sp. zn. 6S/82/2018 nekonštatoval povinnosť žalovaného prerušiť konanie, ale uplatnenie tohto procesného inštitútu vnímal ako jeho možnosť. Argumentoval ďalej tým, že krajský súd nesprávne vyhodnotil okolnosti, o ktorých si orgán verejnej správy nemôže urobiť vlastný úsudok. Tvrdí, že ich obmedzenie urobiť si v otázke predbežnej povahy vlastný úsudok je obmedzené iba na prípady existencie právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu v tejto otázke. Sťažovateľ sa teda nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, že si vlastný úsudok o predbežnej otázke môže žalovaný urobiť, ak „o tejto predbežnej otázke ešte nerozhodol

a ani nezačal konať (§ 22 ods. 1) príslušný štátny orgán“. Namietal, že zákonné obmedzenie urobiť si vlastný úsudok o predbežnej otázke je vymedzený v § 22 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z.

- podľa názoru sťažovateľa pri rozhodovaní vo veci vychádzalo mesto Košice,

ako aj on sám, z informácií, ktoré boli hodnoverné, a to z údajov vedených v katastri nehnuteľností, podľa ktorých k 01.01.2014 patrili sporné nehnuteľnosti do katastrálneho územia mesta Košice. Má za to, že aj vzhľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu -

sp. zn. 1Sžfk/32/2018 - žiadny hodnovernejší spôsob na určenie miestnej príslušnosti neexistuje. Uviedol tiež, že vecná príslušnosť správcu dane je určená podľa § 99 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, podľa ktorého „Správu dane z nehnuteľnosti podľa § 2 ods. 1 písm. a) vykonáva obec, na ktorej území sa nehnuteľnosť nachádza.“. Keďže zdaňované nehnuteľnosti sa podľa evidencie katastra nehnuteľností nachádzali k 01.01.2014 preukázateľne v katastrálnom území Železiarne (mesto Košice), bolo mesto Košice miestne príslušným správcom dane nehnuteľnosti v predmetnom zdaňovacom období. Sťažovateľ preto namieta, že by si mesto Košice určilo samo svoju príslušnosť na konanie, keďže táto vyplýva priamo zo zákona a bola určená hodnovernými údajmi z katastra nehnuteľností. Vzhľadom na skutočnosť, že údaje katastra nehnuteľností k 01.01.2014 svedčali v prospech mesta Košice a tento údaj nebol ničím vyvrátený, má sťažovateľ za to, že neboli zákonné dôvody na prerušenie konania, t.j. na postup podľa § 61 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z.

- podľa názoru sťažovateľa, v rozsudku krajského súdu, ktorý napadnutým rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutie, ako aj rozhodnutie sťažovateľa, krajský súd neuviedol, ako majú ďalej tieto orgány vo veci postupovať, a to napriek tomu, že o to sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 25.05.2021 výslovne žiadal (str. 6. uvedeného vyjadrenia), čo predstavuje - podľa názoru sťažovateľa - porušenie § 139 ods. 2 SSP.

- v závere svojej argumentácie sťažovateľ opätovne poukázal na to, že krajský súd sa odklonil od rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 1Sžfk/32/2018, sp. zn. 10Sžfk/32/2018, sp. zn. 5Sžfk/60/2019 a sp. zn. 2Sžfk/22/2019), t. j. vec neposúdil podľa toho, že sporné nehnuteľnosti sa k 01.01.2014 nachádzali v katastrálnom území B. (mesto F.). Navrhol tiež, aby krajský súd konanie o podanej správnej žalobe prerušil, a to do skončenia kasačného konania o sťažnostiach proti nasledovným rozhodnutiam krajského súdu

(sp. zn. 7S/115/2018 - daň z nehnuteľnosti, rok 2012, rozdiel dane: 0,00 Eur, sp. zn. 6S/67/2018 - daň z nehnuteľnosti, rok 2013, rozdiel dane: 0,00 Eur a sp. zn. 6S/82/2018 - daň z nehnuteľnosti, rok 2016, rozdiel dane: 0,00 Eur). Návrhu na prerušenie konania krajský súd nevyhovел. Pri vyhlásení rozhodnutia to malo byť - podľa sťažovateľa - odôvodnené tým, že z uvedených dôvodov podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP súdne konanie nie je možné prerušiť, keď v písomnom vyhotovení rozsudku má byť uvedený iný dôvod pre nevyhovenie predmetnému návrhu (prerušenie z tohto dôvodu možné je, avšak je len na zvážení súdu, či k prerušeniu konania pristúpi alebo nie). Má za to, že dôvody pre zamietnutie návrhu na prerušenie konania krajský súd nevyhodnotil dostatočne, resp. tento jeho výrok nie je dostatočne odôvodnený.

16. Sťažovateľ navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, t.j. napadol všetky výroky rozsudku krajského súdu. Zároveň navrhol, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania.

17. K podanej kasačnej sťažnosti sa podaním zo dňa 15.10.2021 vyjadril žalobca.

V čl. I. až III. toho vyjadrenia žalobca sumarizuje základné atribúty kasačnej sťažnosti, odôvodnenia napadnutého rozsudku a následne zjednodušene prezentuje dôvody kasačnej sťažnosti tak, ako ich vyabstrahoval z jeho znenia.

18. V čl. IV. poskytuje žalobca meritórnú argumentáciu, ktorú je možné zjednodušene vyjadriť nasledovne:

- žalobca primárne považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a popiera tvrdenia sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti

- namieta, že kasačná sťažnosť nespĺňa formálne podmienky a predpoklady podľa § 440 ods. 2 SSP

- žalobca opätovne opisuje okolnosti, pre ktoré má za to, že sťažovateľ mal možnosť konanie vo veci prerušiť a vzhľadom na zložitosť (právnej) situácie tak aj mal urobiť. Má za to, že rozhodnutie ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 342/2021 zo dňa 29.06.2021) je vo veci irelevantné, keďže dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia bola nezákonnosť spočívajúca v tom, že správne orgány neprerušili konanie, hoci konanie prerušiť mali.

- neprerušenie daňového konania, a teda postup prvostupňového orgánu a sťažovateľa predstavujú aj porušenie princípu právnej istoty

- popiera, že by sťažovateľom uvádzané kasačné body mali dopad na zákonnosť rozsudku krajského súdu. Má za to, že rozsudok krajského súdu je správny, riadne odôvodnený a stotožňuje sa so záverom krajského súdu, že odôvodnenie rozhodnutia sťažovateľa neobsahuje žiaden relevantný dôvod, pre ktorý sa sťažovateľ rozhodol konanie neprerušiť. V bode 25. vyjadrenia odkázal žalobca na rozhodnutie krajského súdu v obdobnej veci

(sp. zn. 6S/67/2018), ako aj na právne názory vyslovené v náleze ústavného súdu

(III. ÚS 386/08 zo dňa 25.11.2008), podľa ktorého sa v daňovom konaní uplatňuje aj zásada hospodárnosti a procesnej ekonómie. Podľa žalobcu sa sťažovateľ zásadou hospodárnosti a procesnej ekonómie neriadil.

- žalobca odkázal na odborný (doktrínálny) výklad, podľa ktorého ustanovenie § 61 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. je potrebné vykladať tak, že na strane orgánu verejnej správy existuje povinnosť prerušiť daňové konanie, ak má vedomosť o tom, že začalo konanie o predbežnej otázke.

- namieta názor sťažovateľa, že prerušenie konania vo fáze odvolacieho konania nie je možné. V tejto súvislosti prezentuje logický a gramatický výklad, podľa ktorého je daňové konanie možné prerušiť až „do absolútne právoplatného skončenia veci o vedenie katastrálnej hranice“. Navyše tvrdí, že prerušenie konania z dôvodu predbežnej otázky je orgán verejnej správy oprávnený aplikovať ex officio.

19. Žalobca v závere svojho vyjadrenia navrhol, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti výroku III. napadnutého rozsudku odmietol (pre jej neprípustnosť podľa § 459 písm. c) SSP), vo zvyšku kasačnú sťažnosť zamietol (podľa § 461 SSP) a aby žalobcovi priznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

III.

Konanie na kasačnom súde, právne predpisy a právne názory kasačného súdu

20. Skôr ako kasačný súd pristúpil k realizácii úkonov vo veci, skúmal procesné podmienky kasačného konania. Po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou, táto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť prípustná je, pristúpil najvyšší správny súd k meritórnemu prieskumu napadnutého rozsudku.

21. Pre úplnosť kasačný súd v súvislosti s argumentáciou žalobcu o nemožnosti kasačného prieskumu výroku krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na prerušenie súdneho konania (k tomu pozri bod 19. tohto odôvodnenia), poukazuje kasačný súd napr. na výrovkovú časť rozhodnutia NSS SR - sp. zn. 7Sžsk/133/2020 zo dňa 30. septembra 2021 (kasačný súd rozhodol o zrušení výroku rozhodnutia krajského súdu, ktorým tento zamietol návrh na prerušenie konania).

22. Pri rozhodovaní námietkach sťažovateľa kasačný súd vychádzal najmä z nižšie uvedených zákonných ustanovení (a súvisiacej rozhodovacej praxe najvyššieho správneho súdu - k tomu pozri bod 23. a nasl. nižšie):

Podľa ust. § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „daňový poriadok“), správca dane daňové konanie môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 61 ods. 6 daňového predpisu, sa ustanovenia o prerušení daňového konania vzťahujú rovnako aj na daňové konanie vedené finančným riaditeľstvom alebo ministerstvom.

Podľa ust. § 22 ods. 1 daňového predpisu, ak sa pri správe daní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je správca dane takýmto rozhodnutím viazaný; inak si môže správca dane o takejto otázke urobiť úsudok, alebo dať inému príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa ust. § 22 ods. 2 daňového predpisu, správca dane si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby.

23. K meritórnemu výroku napadnutého rozsudku viažuceho sa k záverom o údajnej nevyhnutnosti prerušiť daňové konanie vzhľadom na prebiehajúce spory týkajúce sa katastrálnych území, v ktorom sa nachádzajú nehnuteľnosti tvoriace predmet miestnej dane, kasačný súd uvádza, že táto otázka už bola predmetom konania na najvyššom správnom súde, a to napr. vo veci sp. zn. 5Sžfk/32/2020. Tak kasačné námietky sťažovateľa, ako aj súvisiace vyjadrenia žalobcu vykazujú vo veci relevantnú mieru zhody pre to, aby mohli byť tieto názory považované za relevantné aj v súdnej veci, preto na ne kasačný súd postupom podľa § 464 SSP odkazuje (body 48. až 58. rozsudku najvyššieho správneho súdu vo veci sp. zn. 5Sžfk/32/2020; pozn.: vec sp. zn. 5Sžfk/32/2020 sa týkala zdaňovacieho obdobia r. 2016, kým súdaná vec sa týka zdaňovacieho obdobia 2014. I keď všetky skutkové okolnosti vecí neboli identické, vlastná otázka tvoriaca jadro kasačnej sťažnosti - neprerušenie daňového konania ako dôvod zrušenia rozhodnutia orgánu verejnej správy krajským súdom, resp. nedostatočné odôvodnenie tohto postupu orgánom verejnej správy - ako aj súvisiaca argumentácia účastníkov konania - vykazujú relevantnú mieru zhody pre ich použiteľnosť aj v súdnej veci.):

48. Kasačný súd posudzoval tiež závery správneho súdu týkajúce sa potreby prerušenia daňového konania v predmetnej veci do právoplatného ukončenia konania o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca.

49. V tomto smere je potrebné uviesť, že Daňový poriadok, v rozsahu uplatniteľnom aj na správu miestnych daní a poplatkov (§ 102 zákona o miestnych daniach), rozlišuje prípady obligatórneho a fakultatívneho prerušenia daňového konania.

50. Fakultatívne možno prerušiť daňové konanie (i) ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, alebo (ii) ak je potrebné získať informácie podľa osobitného predpisu (napr. prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií) alebo (iii) ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci daňového konania (§ 61 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Daňového poriadku).

51. Správca dane je na druhej strane povinný prerušiť daňové konanie, „ak má vedomosť, že sa začalo konanie o predbežnej otázke“ (§ 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku). V prípade obligatórneho prerušenia daňového konania nemá správca dane priestor pre voľnú úvahu, ale je povinný daňové konanie prerušiť, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že (i) pre daňové konanie je potrebné zodpovedať predbežnú otázku, (ii) o ktorej bolo začaté pred príslušným orgánom konanie, (iii) pričom správca dane má vedomosť o začatí predmetného konania.

52. Predbežná otázka je pritom „otázka o existencii nejakej právnej skutočnosti, ktorej zodpovedanie je nutným predpokladom pre rozhodnutie veci samej, na predbežnej otázke závislej, a ktorá je súčasne spôsobilá byť samostatným predmetom iného konania pred súdom, správcom dane alebo iným správny orgánom (orgánom verejnej moci)...“ (BAXA, J.; DRÁB, O.; KANIOVÁ, L.; LAVICKÝ, P.; SCHILLEROVÁ, A.; ŠIMEK, K.; ŽIŠKOVÁ, M.: Daňový rád: Komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).

53. Ak sa v daňovom konaní vyskytne predbežná otázka, správca dane si o nej môže urobiť úsudok, pokiaľ o nej nebolo príslušným orgánom rozhodnuté alebo nezačalo o nej pred príslušným orgánom konanie; prípadne môže dať podnet príslušnému orgánu na začatie konania vo veci predbežnej otázky (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Pokiaľ však už o predbežnej otázke začal príslušný orgán konať, je správca dane povinný daňové konanie prerušiť (§ 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku) a pokiaľ o nej príslušný orgán aj právoplatne rozhodol, je správca dane povinný toto rozhodnutie rešpektovať a vychádzať z neho (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Správca dane si však nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby (§ 22 ods. 2 Daňového poriadku).

54. V predmetnej veci, z hľadiska posúdenia povinnosti prerušenia daňového konania týkajúceho sa miestnych daní - dane za spornú nehnuteľnosť za zdaňovacie obdobie 2016, je podľa názoru kasačného súdu podstatný záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav vždy k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, pričom sa vychádza z údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností, pokiaľ nie je predložený dôkaz o ich nepravdivosti (bod 44). Z toho záveru preto logicky vyplýva, že pre daňové konanie vo veciach miestnych daní budú vždy podstatné len skutočnosti, ktoré existovali k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, v prípade žalobkyne k 1. januáru 2016.

55. Pokiaľ žalobkyňa aj správny súd poukazovali na konanie vo veci určenia priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiami Sokolany a Železiarne, kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že výsledok tohto konania nie je v zásade spôsobilý ovplyvniť skutočnosť, aké údaje boli obsiahnuté k 1. januáru 2016 v katastri nehnuteľností a ani nepredstavuje dôkaz, ktorý by s platnosťou k 1. januáru 2016 preukazoval nesprávnosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. Kasačný súd zdôrazňuje, že k 1. januáru 2016 nebolo vydané (ako vyplýva aj z chronológie konania o určení hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca - bod 35) a ani predložené právoplatné rozhodnutia príslušného orgánu o nesprávnosti údajov katastra nehnuteľností.

56. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že práve dôsledné dbanie na stav, ktorý bol daný k 1. januáru 2016, tak ako to vyžaduje zákon o miestnych daniach (§ 18 ods. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach), predstavuje zákonnú garanciu, že žalobkyňa nebude dvojnásobne zdanená. Je tomu tak preto, že prípadné zmeny hranice katastrálnych území, ktoré by sa v nadväznosti na výsledky konania o určení hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca mohli v budúcnosti udiť, už nebudú mať vplyv na právoplatne ukončené daňové konania a pre vyrubenie dane z nehnuteľností rozhodujúce skutočnosti, ktoré k 1. januáru 2016 boli objektívne známe a preukázané.

57. Kasačný súd preto v predmetnej veci uzatvára, že konanie o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiami Sokolany a Železiarne nepredstavuje vo vzťahu k spornému daňovému konaniu žalobkyne vo veci dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roka 2016 konanie o predbežnej otázke. Preto nebolo povinnosťou správcu dane

a ani sťažovateľa predmetné daňové konanie ani prerušiť. Neprerušenie daňového konania v tejto veci preto ani nemôže predstavovať dôvod pre konštatovanie nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia či rozhodnutia žalovaného. Správny súd aj v tejto otázke vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

58. S ohľadom na vyššie uvedené, a teda neexistenciu konania o predbežnej otázke v súvislosti so sporným daňovým konaním, ako aj skutočnosť, že z rozhodnutia prvostupňového orgánu ako aj žalovaného je zrejmé, že vychádzali zo skutočností známych k 1. januáru 2016, na ktorých už žalobkyňou označené konanie nič nemení, kasačný súd považuje za postačujúce aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného. Ide pritom o odôvodnenie týkajúce sa parciálnej a nie rozhodujúcej otázky v predmetnom daňovom konaní. Práve s ohľadom na nespornosť zisteného skutkového stavu v miere postačujúcej pre rozhodnutie veci sťažovateľ považoval žiadosť žalobkyne o prerušenie konania za neopodstatnenú. Čo v stručnosti uviedol aj v odôvodnení rozhodnutia žalovaného.

24. Odkazujúc najmä na bod 54. až bod 57. citovaného rozsudku kasačného súdu, v súdnej veci (zdaňovacie obdobie - rok 2014) nie je medzi účastníkmi konania sporné, že predmet dane (nehnuteľnosti) sa k 1. januáru 2014 nachádzal v rámci súboru katastrálnych území mesta Košice. Práve mesto Košice potom aj konalo vo veci predmetnej miestnej dane ako orgán prvého stupňa (správca dane) a jeho rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného. Za daných okolností - a berúc do úvahy už aj skoršie právne názory vyslovené kasačným súdom v obdobných veciach (pozri vyššie) - najvyšší správny súd nemohol súhlasiť s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého bol sťažovateľ povinný daňové konanie prerušiť (k tomu pozri najmä bod 24. odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

25. Navyše, ak krajský súd sťažovateľovi vytýkal, že tento v odôvodnení správnu žalobou napadnutého rozhodnutia dostatočne neodôvodnil, prečo k prerušeniu daňového konania nepristúpil, v zhode so skorším rozhodnutím kasačného súdu (vo veci sp. zn. 5Sžfk/32/2020), aj senát rozhodujúci v tejto veci má za to, že ani tento dôvod pre zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí nebol daný (k tomu pozri najmä bod 58. rozhodnutia kasačného súdu -

sp. zn. 5Sžfk/32/2020 - „58. S ohľadom na vyššie uvedené, a teda neexistenciu konania o predbežnej otázke v súvislosti so sporným daňovým konaním, ako aj skutočnosť, že z rozhodnutia prvostupňového orgánu ako aj žalovaného je zrejmé, že vychádzali zo skutočností známych k 1. januáru 2016, na ktorých už žalobkyňou označené konanie nič nemení, kasačný súd považuje za postačujúce aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného. Ide pritom o odôvodnenie týkajúce sa parciálnej

a nie rozhodujúcej otázky v predmetnom daňovom konaní. Práve s ohľadom na nespornosť zisteného skutkového stavu v miere postačujúcej pre rozhodnutie veci sťažovateľ považoval žiadosť žalobkyne o prerušenie konania za neopodstatnenú. Čo v stručnosti uviedol aj v odôvodnení rozhodnutia žalovaného.“).

26. Meritórne odôvodnenie sťažovateľa, prečo k prerušeniu daňového konania nepristúpil je síce relatívne strohé, avšak vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie v tomto rozsudku má kasačný súd za to, že za daných okolností ani nebolo nevyhnutné poskytovať rozsiahlejší výklad toho, prečo k prerušeniu konania sťažovateľ nepristúpil.

27. Už len na doplnenie kasačný súd uvádza, že z bodu 25. odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva ako keby tento nesprávne stotožnil pre účely svojho rozhodovania dve parciálne právne otázky (25. Keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené v časti odvolacej námietky žalobcu, týkajúcej sa ním namietaného neprerušenia konania správcom dane, ktorá je aj žalobnou námietkou, preto súd námietku žalobcu týkajúcu sa neprerušenia konania vyhodnotil ako dôvodnú.“). Podľa názoru kasačného súdu nie je možné stotožňovať dve skutočnosti, a to a) nedostatočné odôvodnenie určitej otázky (v texte rozhodnutia orgánu verejnej správy) a b) splnenie alebo nesplnenie zákonných predpokladov/podmienok na realizáciu určitého procesného úkonu (prerušenie konania), ktoré malo byť predmetom odôvodnenia. Inými slovami povedané: nedostatok odôvodnenia, prečo k prerušeniu konania nedošlo, nemôže viesť k automatického záveru o tom, že námietka žalobcu smerujúca k tomu, že konanie malo byť prerušené, bola dôvodná.

28. V kontexte právnych názorov krajského súdu, ktorý v súdnej veci videl potrebu prerušenia daňového konania, kasačný súd poukazuje na bod 44. citovaného rozsudku (sp. zn. 5Sžfk/32/2020), v ktorom iný senát najvyššieho správneho súdu - poukazujúc na skoršiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (ako súdu kasačného súdu) zosumarizoval nasledovný záver: „44. Z vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej činnosti podľa názoru kasačného súdu vyplýva zásadný právny záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane pre správu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 18 od. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach). Správu dane z nehnuteľností preto vykonáva obec, na ktorej katastrálnom území sa nehnuteľnosť k 1. januáru zdaňovacieho obdobia nachádza (§ 99 ods. 1 a 3 zákona o miestnych daniach), a to podľa údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností (§ 71 ods. 1 katastrálneho zákona). Údaje katastra nehnuteľností pritom požívajú prezumpciu záväznosti a hodnovernosti, preto je z nich nevyhnutné vychádzať dovtedy, kým nie je predložený dôkaz opaku (§ 70 ods. 1 a 2, § 41 ods. 1 katastrálneho zákona). Kasačný súd sa s týmto právnym názorom v plnom rozsahu stotožňuje a neboli mu predložené žiadne zásadné argumenty pre jeho spochybnenie.“. S týmto názorom sa plne stotožňuje i senát najvyššieho správneho súdu rozhodujúci v tejto veci. Keďže v súdnej veci medzi účastníkmi konania nie je spor o tom, že predmetné nehnuteľnosti sa k 1. januáru 2014 nachádzali na území mesta Košice, relevantné hmotnoprávne otázky je potrebné považovať za nesporné (a to bez ohľadu na to, že v rozhodnom čase prebiehali rôzne súdne konania o priebehu hraníc medzi jednotlivými obcami, resp. katastrálnymi územiami) a z tohto právneho názoru bude potrebné následne vychádzať aj v rámci nového konania vo veci pred krajským súdom.

29. Záverom kasačný súd dopĺňa, že napadnutý rozsudok - v súlade s kasačnou námietkou sťažovateľa - nedáva odpoveď na viaceré jeho podstatné námietky súvisiace s vecou prezentované v písomných podaniach sťažovateľa, resp. na ústnom pojednávaní dňa 27.05.2021, a preto bude potrebné, aby sa s nimi krajský súd v novom rozhodnutí riadne vysporiadal (k tomu pozri aj toto odôvodnenie vyššie). Úlohou krajského súdu bude v rámci nového konania a rozhodovania vo veci prihliadať na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu v obdobných veciach, t.j. vo veciach, ktoré vykazujú relevantnú mieru skutkovej a právnej analógie k súdnej veci, a to najmä skúmať príslušné hmotno-právne východiská a aplikovať ich na súdnu vec.

30. Pre úplnosť kasačný súd dopĺňa, že hoci kasačné body obsiahnuté v kasačnej sťažnosti boli rozsiahle a podrobné, kasačný súd ich detailne v tomto odôvodnení nerieši, keďže podstatný dôvod pre

zrušenie napadnutého rozsudku je vyjadrený v bode 23. a nasl. tohto rozsudku, pričom tento sám osebe postačuje pre výrokovú časť tohto rozsudku (v merite veci).

31. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, senát kasačného súdu opätovne odkazuje na skoršie rozhodnutia najvyššieho správneho súdu (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie) a osobitne dopĺňa, že vyjadrenie sťažovateľa k podanej kasačnej sťažnosti - aj vzhľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu prax kasačného súdu - nebolo spôsobilé negovať argumentáciu sťažovateľa v rozsahu, ako to vyplýva z tohto odôvodnenia. Najmä nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, že orgán verejnej správy bol povinný prerušiť konanie pre prebiehajúce katastrálne spory, bez ďalšieho odôvodňuje zrušenie predmetného výroku rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok krajského súdu trpí i vadou nedostatočného odôvodnenia, čo dopadá aj na jeho presvedčivosť a tak i na právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na uvedené sa potom kasačný súd nemohol stotožniť s primárnym názorom žalobcu o tom, že rozsudok krajského súdu je vecne správny a že je primerane odôvodnený. Sekundárna argumentácia sťažovateľa odkazujúca napr. na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania, príp. údajné porušenie princípu právnej istoty a pod. sú za daných okolností bez relevancie, keďže tieto v princípe vychádzajú práve zo záverov krajského súdu, s ktorými sa kasačný súd (aj vzhľadom na jeho skoršiu rozhodovaciu prax) nestotožnil.

32. Vzhľadom na skutočnosť, že kasačný súd z vyššie uvedených dôvodov identifikoval naplnenie kasačných dôvodov podľa § 440 písm. f), g) a h) SSP, v ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu v zmysle vyššie uvedených - pre správny súd záväzných, právnych názorov kasačného súdu - opätovne posúdiť predmetnú vec a v súlade s týmito názormi kasačného súdu rozhodnúť (§ 469 SSP).

33. Pre doplnenie kasačný súd uvádza, že ak sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 342/2021 ešte meritórne nerozhodol, medzičasom ústavný súd takéto rozhodnutie vydal (28. októbra 2021) a - okrem iných - v ňom skonštatoval, že: „1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžr 3/2019 zo 4. novembra 2020 b o l i p o r u š e n é základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. 2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžr 3/2019 zo 4. novembra 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“. V nadväznosti na toto rozhodnutie následne najvyšší správny súd vo veci sp. zn. 3Svk/20/2021 rozhodnutím zo dňa 14. decembra 2022 opätovne rozhodol, a to tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/65/2018-76 zo dňa 9. apríla 2019 potvrdil.

34. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených skutočností, vo vzťahu k meritórnemu výroku krajského súdu kasačný súd rozhodol vo veci podľa § 462 ods. 1 SSP.

35. V ďalšom konaní správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

